

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๗ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๓๘

นักเสียดสละ

ผู้พิพากษา ทนายความ อัยการ นี่เป็นจุดสำคัญจุดหนึ่ง แล้วก็คณะหมอทั่วประเทศ ถ้า
คำว่าหมอละทั่วโลกนี่ก็จุดสำคัญจุดหนึ่งที่เข้าต่ายเข้าเข้กับประชาชน ส่วนมากมีแต่พวกนี้สอย
จุมก แล้วก็ตำรวจ สามจุดนี้เป็นจุดสำคัญมากของเมืองแต่ละเมือง ๆ เพราะอันนี้เป็นหลักใหญ่
จุดใหญ่ ทำให้เป็นแรงก็เป็น เป็นกาก็เป็น เป็นปู่เป็นปลาเป็นสัตว์สาราสิงเป็นไปได้หมด พวก
นี้ให้เป็น-เป็นไปได้หมด นี่เราพูดถึงว่าถ้าไม่มีธรรมเสียดอย่างเดียวเป็นไปได้ทุกแง่มุมมหา
ประมาณไม่ได้ แหกหมด ประชาชนบอบช้ำมาก พอก้าวขึ้นศาลบ๊ีบประชาชนบอบช้ำแล้ว เอา
เงินโปะเข้าไป ๆ มัดคอฉิบหายวายปวงไปหมด

ไม่ว่าตำรวจไม่ว่าผู้พิพากษา อัยการ ทนายความ หมอก็กี่เหมือนกันยิ่งรีดได้ถนัดชัดเจน
มาก เพราะคนจะตายเข้าไปจะบ๊ีบเอาสักเท่าไรก็ได้เป็นไรไป ถ้าไม่มีธรรมเสียดอย่างเดียวเป็น
อย่างนี้แน่ ๆ ไม่เป็นอย่างอื่น ถ้ามีธรรมพอมองเห็นสงสารแล้ว คนมีธรรมเป็นอย่างนั้นนะ
กิริยามารยาทที่แสดงต่อกันก็เป็นกิริยามารยาทของคนเอ็นดูสงสารซึ่งกันและกัน เห็นใจกัน ไม่
เป็นกิริยามารยาทของยักษ์ของผีที่จะรีดจะไถโดยถ่ายเดียว นี่ต่างกันอย่างนั้นนะหัวใจเรา
แหละ ถ้ามียักษ์มีผีเข้าแทรกอยู่ในนั้นไม่มีธรรมเข้าชำระล้างแล้วเป็นไปได้อย่างนี้ เป็นยักษ์เป็น
ผีไปได้มนุษย์เรา ถ้ามีธรรมเข้าไปแล้วเป็นเทวบุตรเทวดาขึ้นมาทันที จิตใจเมตตาอ่อนโยนไม่
เห็นแก่ได้ เห็นแก่เพื่อนมนุษย์ด้วยกัน

อันนั้นจะได้เท่าไรก็แล้วแต่ไม่อดตายว่างั้นเถอะ ไม่อดตายก็เอาแหละได้ช่วยเพื่อน
มนุษย์ด้วยกันก็พอ อย่างนั้นถูกต้องสำหรับธรรม แต่ผู้ที่ไม่อดนะ ผู้ที่ว่อดตายไม่อด คืออด
ตายด้วยความดีไม่เคยมี แต่ตายด้วยความชั่วนี้มีมากต่อมาก ตายด้วยความดีฉิบหายวายปวง
เพราะความดีนี้ยังไม่เคยปรากฏ ธรรมพระพุทธเจ้าก็ไม่เคยแสดงเอาไว้ว่าคนดีนี่ฉิบหายวาย
ปวง คนชั่วได้ขึ้นครองบ้านครองเมืองเจริญรุ่งเรืองเราไม่เคยเห็น มีแต่พวกพินาศฉิบหายแหละ
พวกนี้

พอพูดนี้เราก็เลยระลึกได้ มีสองสามีภรรยาไปจากศรีสะเกษไปทำงานภาคกลางเป็นใช้
โชชัดโชเซมา เงินติดกระเป๋าไม่มีเข้าไปวัดป่า ตอนนั้นเรามาพักอยู่ที่โคราชเราได้ร่มเชียงใหม่
มาคันหนึ่ง อู๊ย สวยงามมาก ร่มคันนั้นแต่ก่อนถ้าถึงสิบสี่หรือสามบาทแล้วเรียกว่าแพงที่สุด
ร่มเชียงใหม่ทำเป็นร่มที่ดีที่สุด ได้ร่มมาคันหนึ่งเราก็มาชมของเรา ถ้าภาษาภาคอีสานเราว่าเอา
มาแงเบ็ง มันสวย พอดีสองสามีภรรยา มาผัวนั้นเป็นใช้สั้นก ๆ มาไม่มีร่มกันมาขอ ยาก็บ

มี สันนั ก ๆ ๆ อยู่ นั้น พอดีเราก็มีร่มคันหนึ่ง จะไปยังไงละนี้ทั้งใช้ทั้งสั้นทั้งฝนก็ตกฟ้าก็ร้อง
อย่างนี้จะไปยังไง โอ๊ย ก็ไปอย่างนั้นแล้วไปแบบคนจนตรอกจนมุม เฮ็ดจั่งได้หัวใจมี จะกลับ
บ้านศรีสะเกษ เราก็เลยเอาร่มให้ เอาเสี ยร่มคันนี้สวยงามมาก แน่นหนามันคงมาก

พอให้ โอ๊ย ญาครุให้แล้วญาครุจะใช้อันใดละ ใช้อันไหนก็ช่างเถาะ ร่มใหญ่เฮาอยู่เนี่ยเรา
นั่งอยู่กุฏิเต้ เอาร่มน้อยไปเสี ย โอ๊ย ของดิบ ๆ ดี ๆ ให้ ขอให้ท่านจงเจริญรุ่งเรืองเด้อ ให้พรดี
ขอให้ท่านจงเจริญรุ่งเรืองเด้อ เอาของดิบของดีให้กระต้อกระเตี้ยปานนี้ แต่เกิดมาก็ยังบ่เคยได้
จักเทือ จับแล้วแงเบ็ง หันทางนั้นหันทางนี้เบ็ง งามอีหลีดี ราคาสามบาทได้มาจากเชียงใหม่
เฮายังบ่ทันได้ใช้ใหม่ ๆ เอี่ยม เขาว่าให้เจริญรุ่งเรือง เฮาก็บ่เห็นอดตาย เมื่อเข้านี้ก็ ๔๕ บาท
อดตายจั่งได้ ๔๕ บาท กินให้ตายได้อยู่ แต่อดตายไม่อดแหละ กินให้ตายได้อยู่แล้ว บาท
เดียวก็ตายได้

นี่เราพูดทั่ว ๆ ไปตามหลักธรรมของพระพุทธเจ้า คนจิตใจกว้างขวางไม่ตีบตันอันตื้น
ไปไหนไม่อดอยากไม่ตายนะ เพื่อนฝูงก็มาก จำเป็นจำใจนี้จะรุมเข้ามาช่วย ก็อย่างนั้นแหละ
อำนาจความดีนี้อยู่ภายในใจเป็นแม่เหล็ก ไม่มีใครเห็นก็ตามเป็นแม่เหล็กเครื่องดึงดูดจิตใจคน
อื่น ให้มีความเมตตาสงสาร ให้มีแก๊ใจ ความดีดึงดูดความดีให้เป็นคนดีเข้ามาเกี่ยวข้องกัน ถ้า
ชั่วแล้วตีบตันอันตื้น

คนตระหนี่ถี่เหนียวไปไหนไม่ค่อยมีใครดูแลนะ พวกนี้อดตาย เวลาตายไปก็อดอีกจะว่า
ไง อยู่ในโลกนี้กินก็แบบเขียม ๆ เศรษฐีกินใช้อะไรเขียมที่สุด เพราะความตระหนี่กวาดต้อน
เอาไว้ไม่ให้แตะ เจ้าของเองก็สงวนรัก เห็นใหม่กิเลสกล่อมให้สงวนให้รักไม่ยอมให้แตะให้
ต้อง กินอะไรก็แล้วแต่ขอให้มี ๆ ตายไปแล้วก็ขอให้มี กระตูกไม่ได้เลยก็ขอให้มี กิเลสหลอก
ขนาดนั้นนะ ตายไปแล้วถ้ากรรมไม่หนักมากนักมาเป็นเปรตเฝ้าสมบัติเงินทองอยู่ นั้น เป็นทุก
อย่างเป็นไปได้หมด

ดังที่เคยพูดให้ฟังเรื่องพระตีสสะ โยมอุปัฏฐากเอาผ้ามาถวายเลยตัดเป็นจีวรเย็บย้อม
เรียบร้อย พอดีกลางคืนเป็นอุปสรรคอะไรไม่รู้ท้องร่วง-ร่วงเสี ยจนตายกลางคืนนั้น จีวรย้อม
เรียบร้อยแล้วยังไม่ได้ใช้เลยเจ้าของตายเสี ยกลางคืน ตื่นเข้าพระพุทธเจ้าเสด็จมาทันทีเลยนะ
มารับสั่งทันที นี่เห็นไหม จีวรผืนนี้ใครจะแตะไม่ได้นะ พระตีสสะตายแล้วมาเป็นเส้นเกาะอยู่
จีวรนี้หิ้งหวงจีวร ใครจะแตะไม่ได้พระตีสสะนี้จะโกรธจะเคียดแค้นแล้วจะต้องลงนรก เคียด
แค้นให้พระที่เอาจีวรนี้ไปแจกกันแล้วจะจมในนรก

อย่าไปแตะนะ เอาไว้ยังงอเอาไว้อย่างนั้นเลย ห้ามไม่ให้ใครไปแตะ พระตีสสะตายแล้ว
มาเป็นเส้นหวงอยู่ในจีวรผืนนี้ นั้นเห็นไหมเก่งไหม พระพุทธเจ้ารับสั่งห้าม เลย ๗ วันไปแล้ว
ค่อยแจก คือ ๗ วันเท่านั้นเธอก็จะตาย พอ ๗ วันล่วงแล้วเสด็จมาอีก เอ้า ที่นี้แจกได้แล้วพระ
ตีสสะไปสวรรค์แล้ว

คือไม่มีใครแต่ต้องจิวรจิตใจก็ไม่กำเริบ จิตใจก็ดี เข้าใจว่าจิวรเป็นของตัวเองเพราะไม่มีใครไปแต่ต้อง พระพุทธเจ้ารับสั่งไม่ให้ไปแต่เลย ตากไว้ยังงให้้อยู่นั้นเลยใครอย่าไปแต่ เวลานี้พระตีสสะหวงมากหวงจิวรยังไม่ได้ใช้ ถือว่าเป็นของตัวเองอยู่นั้นแหละ เป็นเส้นก็ยังไม่เอาจิวรเป็นของตัวเอง จนกระทั่งพระตีสสะตายแล้วไปสวรรค์ มารับสั่ง เอ้า ที่นี้แจกได้แล้วจิวรนี้ พระตีสสะตายแล้วไปสวรรค์แล้ว ไม่มีใครแต่จิตใจก็ไม่กำเริบตายแล้วก็ไปสวรรค์ เพราะมีความดีอยู่แล้ว

เวลานั้นไม่เห็นสวรรค์นิพพานเลิศเลยยิ่งกว่าจิวรผืนเดียว เพราะฉะนั้นจึงมาเกาะมาติดอยู่นั้น หากใครไปแต่นั้นอีกเอาอีก เห็นไหมกิเลสไว้หน้าใครเมื่อไร ไปแต่แล้วโกรธขึ้นมาชี โกรธขึ้นมาก็เป็นกรรมหนักเข้าอีก โกรธให้พระเทรอตกนรก ท่านห้ามไม่ให้แจกจิวรก็เพราะกัน พระตีสสะจะไปตกนรก พระพุทธเจ้ามารับสั่งเอง นั้นละละเอียดขนาดไหนจิตใจ ตายแล้วมาเป็นเส้นไม่มีใครเห็น สวรรค์นิพพานสู้อจิวรผืนเดียวไม่ได้ มาหวงจิวรผืนเดียวไม่หวงสวรรค์นิพพาน นั้นใช้เล่นเมื่อไรกิเลส เก่งมาก ๆ ยังว่าอยู่ที่นี่ ใครตระหนี่ถี่เหนียวเป็นอย่างนั้นแหละ

นี่พูดตามแบบฉบับของพระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ ทรงดำหนิทั้งนั้นความตระหนี่ถี่เหนียว ไม่มีพระพุทธเจ้าพระองค์ใดแหวกแนวออกมาว่าความตระหนี่ถี่เหนียวดีไม่เคยมี พระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์แสดงแบบเดียวกันหมดว่านี่คือภัยของสัตว์โลก อยู่ด้วยกันไม่ติดไม่สนิทสนมกันก็เพราะธรรมชาตินี้ทำลาย คือคนตระหนี่ไปไหนมันทำลายไม่ได้สมานนี่นะ คนเจตีสเยื่อแผ่ไปไหนสมาน สมานน้ำใจสมานความสามัคคีมีแก่ใจต่อกัน ๆ คนมีจิตใจกว้างขวางไปไหนไม่อดอยากขาดแคลน จะเป็นคนทุกขจันก็น่าสงสารมาก เป็นคนมีก็ยังไม่เอาพรเลื่อมใสคนตระหนี่ถี่เหนียวกับคนกว้างขวางเป็นอย่างนั้น นี่เราพูดทั่ว ๆ ไป

ที่นี้ก็เลสมีอยู่ในบุคคลทุกคน มีมากมีน้อยมีด้วยกันทุกคน ไปบวชแล้วนิสัยเคยตระหนี่ก็ตระหนี่ นิสัยเคยตระหนี่ถี่เหนียวไปบวชแล้วแทนที่จะเสียสละ การบวชคือความเสียสละกลับไปสั่งสมกิเลสขึ้นมา ไม่มีใครสั่งสมกิเลสมากยิ่งขึ้นกว่าพระหัวโล้น ๆ นะ ผู้มีนิสัยอย่างนั้นมี ไม่ยอมเสียสละคือไม่ยอมแก้ไขดัดแปลงตัวเองก็ยิ่งเพิ่มขึ้นอีก ๆ พูดแล้วน่าทุเรศนะ ก็ไม่ทราบจะสั่งสมไปอะไร ตายแล้วก็ไม่ได้อะไร กระตูกก็ไม่ได้ เนื้อหนังมังสาสิ่งนี้ทั้งเคลื่อนไม่ได้อะไรติดเนื้อติดตัวไป ความดีควรจะได้จากสมบัติเงินทองของที่ได้มาก็ปล่อยให้ความตระหนี่เอาไปกินอีกแล้ว เจ้าของก็มาเป็นเปรตเป็นผี เสียสละเพื่อความ เป็นเปรตเป็นผีมีอย่างเหรอกคนเรา

ท่านแสดงไว้มากนะ ชาดกเกี่ยวกับอันนี้มีมากจริง ๆ จนไม่พรรณนา ที่พวกตายแล้วไปเป็นเปรตเป็นผีเพราะความตระหนี่ ๆ นี้มีมากจริง ๆ ในครั้งพุทธกาล แล้วครั้งนี้ไม่มีเหรอกเปรตผี มีแต่ครั้งนั้นเหรอก ครั้งนี้ครีล้าสมัยไปหมดแล้วเหรอกพวกเปรตพวกผี ตระหนี่เท่าไรก็ได้ อย่างว่าเหรอก

หรือเอาแบบว่าสามล้อเขามาจากสถานีอุดร ฯ เศรษฐีนั่งรถสามล้อเขามา จะเอาอย่างนั้นหรือ นั่งรถสามล้อเขามาจากสถานีรถไฟมาถึงตลาดอุดร ฯ ให้เขาบาทเดียว คือธรรมดาเขาคิด ๕ บาท นี่ให้เขาบาทเดียว เขาขอสัก ๒ บาท โอ๊ย ไม่ ฉะเลยลงรถไปเลย จะเอาอย่างนั้นหรือหรือเอาอย่างไหน ตายแล้วไม่เห็นได้อะไรเลยทั้งเคลื่อนอยู่นั้น กระจุกก็ทั้งเหมือนกับโลกทั้งหลายเขาทั้งกัน มันหากเป็นอยู่ในหัวใจนะคนเรา

พูดแล้วนำสงสารนะ เขาขอสัก ๒ บาทเท่านั้นก็ได้ ธรรมดาอีก ๕ บาทนี่ให้บาทเดียว มองเขาก็รู้ว่ามันเป็นเศรษฐีเขาก็ไม่ต่อไม่พูดราคากันแหละให้ขึ้นเลย ขึ้นมาแล้วนึกว่าจะให้สมหน้าสมตาเศรษฐีอย่างน้อย ๕ บาทหรือ ๑๐ บาทก็ได้นี่นะเป็นเศรษฐีนี้ ลงมาแล้วให้บาทเดียว ขอสัก ๒ บาทก็ไม่ได้ ฉะเข้าร้านเสียบเลย ได้เงินบาทเดียว

โห เจ็บแสบมากสามล้อคนนั้นเล่าให้หมู่เพื่อนฟังหมดเลย อีตาคอนี่ร้านนั้น ฯ ใครอย่าให้ขึ้นสามล้อเป็นอันขาดนะ พวกสามล้อประกาศกันเขาเจ็บแค้นมาก พูดอย่างนั้นจริง ๆ นี่เล่าให้เราฟังชัดเจนไม่ใช่เราอุตรินะ บอกจนกระทั่งผู้ขึ้นรถคือใครอีกด้วย เศรษฐีไหนนะขนาดนั้นนะเขาบอก แล้วเวลาตายเป็นยังงไรเราก็ทราบจนกระทั่งแกตายอีก เพราะติดหัวใจที่พวกสามล้อเขาเคียดแค้นมากจริง ๆ

เขาประกาศกันหมดพวกสามล้อ ถ้าเป็นอีตาคอนี่อย่าให้ขึ้นสามล้อนะถ้าไม่ยอมจนเราให้ขึ้นแล้วให้เงินบาทเดียว ขอ ๒ บาทเท่านั้นก็ได้ ลงสามล้อไปเสียบเลย ใครอย่าให้ขึ้นเป็นอันขาดนะถ้าไม่ยอมจน เราก็ไม่ลืมนะ ตายก็เหมือนโลกเขาตายไม่เห็นผิดแปลกอะไร ขายหน้าจริง ๆ เงิน ๕ บาทนี่เอาหน้าเศรษฐีไว้คงเส้นคงวาหนาแน่นเป็นที่ชุ่มเย็นให้ตามที่เขาให้กัน ๕ บาท นี่ให้บาทเดียวเขาเอาเสียอย่างหมดร้านเลย เงินบาทเดียวเท่านั้นละขายหมดทั้งร้านเลย พวกสามล้อไม่มองหน้าเลย

พิจารณาให้ตึนะใครอย่าเห็นว่าเงินทองดีกว่าน้ำใจนะ ไม่มีอะไรเหนือน้ำใจ น้ำใจเข้าถึงไหนถึงกันหมดน้ำเงินสู้ไม่ได้ น้ำเงินไปจากน้ำใจ ถ้าไม่มีน้ำใจแล้วน้ำเงินจะมีไปไม่ได้ อยู่ที่น้ำใจคนเรา น้ำใจมีธรรมจึงจะเป็นได้ ถ้าน้ำใจไม่มีธรรมมีเท่าไรกวาดต้อนเอาหมด

พระตระหนี่เราก็เคยเห็นเพราะเราบวชมานานี่นะ เข้านอกออกในได้หมดเพราะฉะนั้นจึงทราบหมด ฝ่ายปริยัติก็ทราบเพราะเข้าทางปริยัติเรียนอยู่ตั้ง ๗ ปี เข้านอกออกในไปไหนมาไหนวัดราษฎร์วัดหลวงวัดใหญ่วัดน้อยเข้าหมดรู้หมด ต่อจากนั้นก็ออกทางด้านปฏิบัติเล่าอาจารย์ เป็นนักเล่าอาจารย์นะนี่ อาจารย์องค์ไหนที่ไม่ต้องใจไม่อยู่ด้วย ไม่อยู่ เข้าหาอาจารย์องค์นี้ไปถ้าไม่ต้องใจไม่อยู่ มีขัดข้องตรงไหนไม่สะดวกตรงไหน ดูว่าขัดข้องกับหลักธรรมหลักวินัยข้อไหน ๆ ก็รู้เพราะเรียนมาแล้วนี่ ไม่สนิทใจไม่อยู่ ฯ

จึงไปติดปั๊บเอาพ่อแม่ครูจารย์มั่น พอเข้าไปเท่านั้น กลัวมากนะเพราะรำลืออยู่แล้วว่าท่านดูมากเด็ดมาก แต่เราเชื่ออันหนึ่งว่าครูบาอาจารย์ขนาดนี้แล้วดูคนเด็ดคนว่าให้คนอย่างไม่

มีเหตุมีผล ดูด่าว่ากล่าวเหมือนตาสีตาสามีอย่างเธอ ไม่มี ต้องมีเหตุมีผล ชื่อเสียงโด่งดังทั่วประเทศคุณหาเหตุหาผลไม่ได้มีอย่างเธอ จับเอาจุดนี้แหละ

ไปก็เอาจริง ๆ ใส่เปรี้ยวเลย ลงจริง ๆ นะลงอย่างถึงใจด้วย เรายังไม่ลืม ไปประโยคแรกเลย ว่าอาจารย์นี้แหละอาจารย์ของเราองค์คู่แค้น ๆ นี่คือนายอาจารย์ของเรา เราจะต้องไปหาอาจารย์องค์นี้ ท่านจะดูแบบไหนให้เราเป็นตัวประกัน ท่านดูเราแบบไหนท่านไล่เราหนีจากวัดไล่ด้วยเหตุผลกลไกอะไรเราจะติดตามให้รู้หมด ครูบาอาจารย์องค์นี้เป็นอาจารย์ของเราแน่

ไปเราก็กินชุ่มชุ่ม ๆ ไปกลางคืนมืด ๆ ท่านเดินจงกรมอยู่ข้างศาลาเล็ก กลางคืนมืด ๆ เราไม่เห็นนี่ท่านเดินจงกรมอยู่ เดินชุ่มชุ่ม ๆ มองโน้นมองนี้ไม่เห็น ใครมานี่(ท่านว่า) ท่านยืนอยู่แล้วเราเดินห่างกันวาเดียวเท่านั้นเราไม่เห็นท่าน เรามีแต่มองดูศาลาเล็ก ๆ ถ้าว่าศาลาเล็กไปถ้าว่ากุฏิก็รู้สึกจะใหญ่ไปหน่อย นี่เป็นอะไรแน่หนอ กำลังเช่ซ่า

ใครมานี่(ท่านว่า) ท่านยืนอยู่ กระทบ(ก็ว่าอย่างนั้นแล้ว) ท่านก็ขึ้นเปรี้ยวเลยพวว่ากระทบเท่านั้น อันผม ๆ ๆ นี่ตั้งแต่คนหัวล้านมันก็มีตรงที่หัวไม่ล้าน โธแย้งซิใครจะแย้งที่ตรงไหน อันว่าผม ๆ นี่ตั้งแต่คนหัวล้านก็มีผมตรงที่มันไม่ล้าน นั่นเห็นไหม คือตรงที่หัวไม่ล้านมีผมแอ้แย้งซิ ลงเลย ทำไมถึงได้ถูกต้องเอานักหนา หมอบเลย

กระทบพระมหาบัว ก็ว่าอย่างนั้นซิ ใอันนี้ผม ๆ ๆ ท่านใส่เราอย่างนั้นอีกด้วยนะ ใครจะไปรู้เรื่องด้วยผมเต็มหัวทุกคน แม้แต่เด็กยังมีผมท่านใส่เข้าอีก อู๊ย ทำไมถูกเอานักหนายิ่งซึ่งนะ เป็นผลบวกเต็มที่แล้ว สมเหตุสมผลแล้ว นี่ละคืออาจารย์เรา ไปก็โดนเอาจริง ๆ โดนประโยคแรกเลย ผม ๆ ๆ ข้าจะตาย บอกคนหัวล้านก็มีตรงที่ไม่ล้าน

พอได้ยินเสียงท่านบั้งเบ้งใส่เราพระเดินจงกรมอยู่ตามนั้นต่างองค์ต่างมารูมมา ดิกแล้วใครไปแห่ท่านพระคงว่า ใครแห่พระเช่อ ๆ เข้าไปถูกท่านกระหนาบเอาเสียมันถึงใจนะ ทำไมท่านพูดถูกเอานักหนา จับเอาตรงเหตุตรงผลนะ เสียงไม่สำคัญละจับเอาตรงเหตุตรงผลพวว่ากระทบพระมหาบัวเท่านั้น เอ้อก็ว่าอย่างนั้นซิ อันนี้ผม ๆ ๆ ใครจะไปรู้ ผมเต็มหัวทุกคน (ท่านว่าอย่างนั้น)

มันก็ถูกผมเต็มหัวทุกคนใช้ไหมละ ไม่มีอะไรผิดนี่นะ พูดตรงไหนถูกตรงนั้น ทำไมถูกเอานักหนา..ยอมเลย เป็นผลบวกเต็ม ภูมิใจนะ ไม่ได้คิดเลยสักนิดหนึ่งว่าท่านดูเราอย่างนั้นอย่างนี้เป็นแบบโลก ๆ แบบกิเลสมันไม่มีนะ ลงเอาอย่างราบเลยเทียว โธ ทำไมพูดถูกเอานักหนา ผม ๆ ๆ ท่านพูดแห่เสียด้วยนะ พูดแล้วยังไม่แล้วยังผม ๆ ๆ ก็ว่าอย่างนั้นซีมันถึงจะรู้เรื่อง นี่ผม ๆ ๆ ใครจะไปรู้เรื่อง ผมเต็มหัวทุกคน

อย่างนั้นละผู้เป็นธรรมพูดออกมาคำไหนน่าฟังทั้งนั้น มีเท่าไรหมดนะ ใครเอาอะไรไปให้ท่านนี้หมดเลย ๆ ๆ ท่านไม่เคยคิดแม้เม็ดหินเม็ดทรายนะเรื่องการสั่งสมนี้ไม่มี มีแต่ความเมตตาความเสียสละ มีเท่าไรหมด ๆ ๆ ตอนนั้นอดผ้าเสียด้วยนะตอนปี ๘๔ - ๘๕ สงคราม

โลกนี้นะ ผ้าอะไร ๆ จะนุ่งจะห่มไม่มี พวกญาติโยมเขามาขอท่านให้พระชนออกมาแจกทาน มีเท่าไรให้จนหมดเลยนะ เขามาทานเรื่อยท่านรับไว้ท่านก็แจกทานเรื่อย ๆ ๆ พวกญาติโยมคนทุกซ์คนจนมาขอ ให้พระณรงออกมาให้คนละผืน ๆ ไปหมด นักเสียสละจริง ๆ ยกให้เป็นเลิศ

ฝ่ายกรรมฐานเรายกให้พ่อแม่ครูจารย์มั่นนี้เป็นเลิศทางเป็นนักเสียสละ ไม่มีแม่เม็ดหินเม็ดทรายปรากฏในใจว่าท่านจะเก็บสิ่งสมไว้เพื่ออะไรไม่มี ทางปริยัติก็สมเด็จจมหาวีรวงศ์วัดพระศรีมหาธาตุ ชื่อเดิมท่านชื่อพิมพ์ มหา ๖ ประโยค นั้นละเป็นอาจารย์สอนบาลีเรา สอนธรรมบทสอนเปรียญ ๓ นี้เป็นอาจารย์เรา องค์กรนี้ก็ไม่เหลือมีเท่าไรหมด

เราได้อาจารย์ ๒ องค์กรในประเทศไทยว่างั้นเลยนะ อาจารย์เรามี ๒ องค์กร องค์กรนี้องค์หนึ่งเราเรียนหนังสืออยู่กับท่านเราเป็นคนเก็บรักษาทุกสิ่งทุกอย่าง พอของมามาก ๆ บอกกันไว้เลยนี่จวนแล้วนะ ๆ คือท่านจะให้จับสลากแจกหมดทั้งวัดเลย พอของมากขึ้น ๆ นี่จวนแล้วนะ ๆ สักเดี๋ยวกี้ เอ้า เขียนสลากติดแล้วก็จับสลากแหละ ใครจับถูกอะไรก็ให้เอาอันนั้นไปเลย ๆ หมด

หลายครั้งหลายหนเรารู้เรื่องเราก็อิมยหนีเอา ผ้าสองสามไตรเอาขโมยหนีเลย หนีไปไว้ที่อื่นไม่ให้ท่านเห็น พอแจกเสร็จเรียบร้อยแล้วเราก็อากลับคืนมาไว้ตู้้นั้นแหละ เอ้า มายังไงอีกก็ให้ท่านไปหมดแล้ว ใครเอามาหนีหือ ชูเรา เอาไปเก็บไว้ที่ไหนทำไมไม่เอามาทานเวลาทานนะ เอามาเก็บไว้ทำไม เก็บไว้เวลาจำเป็นหากพระณรงองค์ใดก็ตามไฟไหม้จัวร์บ้างอะไรบ้าง ปุบปัปมาขอจะไม่มีอะไรให้ก็เก็บไว้อย่างนั้นแหละ ท่านนิ่งนะ เนะอย่างนั้นแหละถ้ามีเหตุมีผลแล้วท่านนิ่ง ท่านฟัง.นิ่ง

คือเราพูดไว้เพื่อความจำเป็นเวลาฉุกเฉินจะไม่มีอะไรต้อนรับกัน จึงเก็บเอาไว้ หากว่าจำเป็นถ้าไฟไหม้ผ้าองค์ไหน ๆ ครั้นวังมาจะเอาอะไรให้ ก็ต้องเอาอันนี้ให้ คิดว่าอย่างนั้น ท่านไม่ตอบว่ายังไงนะไม่ดูว่ายังไง..เฉย นิ่งเลยนะ นั่นถ้ามีเหตุมีผล นอกนั้นหมดเลย นี่ละถึงไหนถึงกันสมเด็จจองค์นี้ ไม่มีเหลือแหละอะไรหมดเลย แล้วบริษัทบริวารท่านน้อยเมื่อไร ไปที่ไหนคนนับหน้าถือตาเคารพกราบไหว้บูชา งานศพท่านก็คนแน่นแผ่นดินมา นั้นละอำนาจแห่งความกว้างขวาง

เอาละที่นี้ให้พร